

Myllärin
BY
HELSINKI
MILLS

Kevätauringon säteitä

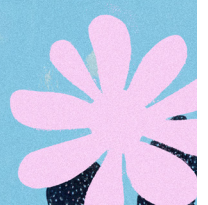
Ruis pyöri pedissään. Hän ei kerta kaikkiaan saanut unta, vaikka koetti hengittää syvään, laskea lampaita, miettiä kivoja asioita ja ottaa mukavan asennon peiton alla. Aina tyyny tuntui liian muhkuraiselta. Oli joko liian kylmä tai liian kuuma, tai päässä ihan liian paljon ajatuksia.

Päivä oli ollut mukava ja seikkailuntäyteinen. Ruis oli pitkään haaveillut rakentavansa pihaan ötökkähotellin ja tänään se oli vihdoinkin nähnyt päivänvalon.

Heidän kotinsa sijaitsi metsän laidalla ja puutarha sai rehottaa villinä ja runsaana. Silti Rukiista oli tuntunut, että siellä ei vielä ollut tarpeeksi piilopaikkoja erilaisille ötököille, joita hän tarkkaili mielellään suurennuslasilla.

Ruis saattoi viettää tuntikausia istuskellen kannonnokassa tai vaelellen puutarhassa perhosten, kovakuoriaisten, toukkien, pörriäisten ja muiden mönkiäisten puuhia seuraillen. Tuntui, että niistä riitti aina jotakin uutta huomattavaa. Sitä paitsi monet ötökät olivat kauniita ja niitä löytyi aina seurailtavaksi. Yhdessä lahossa kannossa saattoi olla vaikka minkälaisia möngertäjiä.

Ruis oli aloittanut hotellin rakentamisen jo aamulla. Hän oli nikkaroinut puisen kehikon. Työ oli sujunut hyvin. Naulat olivat pysyneet melkein suorina, eikä hän ollut lyönyt vasaralla sormeenkaan kuin kerran. Vehnä oli tullut seurailemaan hänen puuhiaan ja auttanut katon sahaamisessa ja palojen suuntaamisessa oikeille paikoilleen. Lopuksi he olivat keränneet yhdessä oksia, käpyjä, heinää ja sammaleita hotelliin ja ripustaneet sen vajan seinälle uusia asukkaita odottamaan.

Vehnän kanssa oli mukava tehdä asioita yhdessä. Hän oli rauhallinen, hymyileväinen ja pohdiskeli asioita samalla tavalla kuin Ruis. Hän ei välittänyt kovasta metelistä, vaan vietti mielellään aikaa luonnon helmassa asioita tutkien. Hänellä ei koskaan ollut kiire mihinkään. Siitä Ruis piti erityisen paljon.

Ötökkähotellin rakentamisen jälkeen he olivat päättäneet pakata eväät ja lähteä lähimetsään retkelle kevään merkkejä havainnoimaan. Lumet olivat jo sulaneet ja puissa vihersivät ensimmäiset hiirenkorvat. Kevätpuro solisi, linnut lurittelivat ilolaulujaan puissa ja aurinko lämmitti mukavasti poskipäitä. Ei tarvinnut enää hanskoja.

Ruis ja Vehnä olivat löytäneet kallioleikkauksesta mukavan suojaisen paikan, johon aurinko paistoi lämpimästi, eikä tuuli osunut. He asettelivat istuinaluset mukavasti, levittivät eväät ja istuutuivat niitä nakertelemaan. Oli voileipiä, kasviksia ja hedelmiä, vähän suklaata ja rusinoitakin, ja Rukiin herkuja, kuivattuja viikunoita. Eväät maistuivat aina hyvältä ulkona.

– Sopiiko, että kiivetään yhdessä puuhun sitten, kun ollaan syöty? kysyi Vehnä. Hän rakasti korkeita paikkoja ja hänen lempipuuhaansa oli maisemien katselu kallioilta tai puiden oksilta.

– Totta kai! oli Ruis vastannut.

Siellä he sitten olivat kiikkuneet puun oksalla ja tähystelleet järven selälle. Siellä kalastajat laskivat verkkojaan ja kevään ensimmäiset joutsenet uiskentelivat kaislikon reunalla. Tuuli toi nenään raikkaan järven tuoksun. Vilja oli kertonut tarinaa kurkipariskunnasta, joka saapui joka kevät saman pellon reunaan pesimään. Siellä ne olivat tänäkin keväänä olleet jo ääniään avaamassa. Kurjista nimittäin lähti aikamoinen meteli iltahämärissä, kun ne toisilleen huutelivat. Vilja oli niitä käynyt tutkimassa, antanut nimetkin. Niitä Ruis ei kuollakseenkaan nyt muistanut.

Seurailtuaan aikansa järven tapahtumia he olivat kavunneet alas ja palanneet kotiin. Polulla he olivat pysähtyneet seurailemaan muurahaisten pesänrakennusta ja sitruunaperhosten lentoa. Ruis oli näyttänyt Vehnälle, miten taitavasti hän osasi hyppiä kivikossa kiveltä toiselle. Se oli puuhaa, jota Ruis olisi voinut jatkaa loputtomiin.

Kivet kun olivat täynnä erilaisia muotoja ja värisävyjä. Pihassa he olivat vielä käyneet katsomassa ötökkähotellia ja nähneet, miten pörriäinen oli leijutellut sen edessä. Oli tuntunut tärkeältä.

Ruis venytti itsensä niin pitkäksi kuin pystyi ja jännitti lihaksensa. Sitten hän päästi itsensä aivan rennoksi ja kääntyi kyljelleen. Uni alkoi sittenkin painaa silmäluomia. Vielä ennen nukahtamistaan hän mietti, kuinka onnekas oli, kun hänellä oli niin kiva ystävä kuin Vehnä. Oli aivan huippua, että sai jakaa yhdessä asioita, joista kumpikin piti. Ja nyt he saattoivat seurata yhdessä ötökkähotellin elämää. Ruis haukotteli, sulki silmänsä ja hymyili. Huomenna hän näyttäisi Vehnälle, miten veistetään pajupilli.

Rakennetaan ötökkähotelli

Ötökät yöpyvät, lisääntyvät ja talvehtivat ötökkähotelleissa. Sellaisen voi askarrella esimerkiksi pahvista, rei'itetystä tiiliskivestä tai säilykepurkista. Isomman hotellin voi tehdä käsittelemättömästä puupölkystä, johon porataan halkaisijaltaan 4–10 millimetrin reikiä. Sopiva syvyys ötökkähotellille on noin 10–30 senttimetriä.

Ötökkähotellin voi sisustaa oksilla, heinillä, kaisloilla, kävyillä, kaarnalla, tuohella, jäkälillä, sammaleilla, karikkeilla tai saviruukun palasilla. Laita materiaalit hotelliin tiiviisti ja sido oksat tiiviiksi nipuiksi. Hotelli kannattaa ripustaa noin metrin korkeuteen, mielellään aamuaurinkoon päin. Hotellin voi ripustaa myös matalalle parvekkeelle. Tärkeintä on, että paikka on aurinkoinen, kuiva ja suojaista.

Tunnemaistaisia: YSTÄVYYS

Ystävät ovat meille tosi tärkeä asia.

He tuottavat meille iloa ja mielihyvää, sillä ystävien kanssa voi jakaa asioita ihan niin kuin Ruis ja Vehnä. Myös surua ja pettymyksiä on helpompi kestää, kun on joku, jolle niistä kertoa.

Kuka on sinun paras ystäväsi?

Kuvaile häntä kolmella sanalla?

Mitä hienoja taitoja hänellä on?

Mistä ystäväsi ilahtuu?

Mihin haluaisit lähteä yhdessä ystäväsi kanssa?

Minkä uuden taidon voisitte opetella yhdessä?

Millainen musiikki tekee sinut iloiseksi?

Osallistu Rukiin kevätbingoon

EKA JÄÄTELÖNSYÖNTI ULKONA	HIEKKAKAKKUJEN LEIPOMINEN	PÄÄSKYKEN
KAIKKI LUMET SULANEET	SINIVUOKKO	TÖYHTÖHYYPÄ
VÄSTÄRÄKKI	RUOHO VIHERTÄÄ	ENSIMMÄINEN POLKUPYÖRÄILY
KEVÄTPOURO	LESKENLEHTI	KEVÄTRETKE LÄHIMETSÄÄN
HIIRENKORVAT	VOIKUKKA	KOPPAKUORIAINEN
PERHONEN	KURKIAURA	PIKNIK-RETKE